

UNITATEA CREȘTINĂ

Ardeiaș Vlad, februarie 2019

Una dintre consecințele sociale dezastruoase ale globalizării, tehnologizării și ateizării societății, este alienarea dintre oameni. În ultimii 30 de ani dinamica relațiilor dintre oameni a suferit transformări fundamentale. Nu numai că oamenii sunt prea ocupați și prea obosiți pentru a mai petrece timp unii cu alții, dar natura interacțiunii dintre ei s-a schimbat radical trecând pe tărâmul lumii virtuale.

În urmă cu 40 de ani timpul se scurgea parcă cu o altă cadență iar calitatea vieții era dată și de interacțiunea fizică a oamenilor unii cu alții. Plimbările prin parcuri, jocurile sportive sau sociale, lectura și discuțiile literare erau numai câteva din mijloacele prin care oamenii se bucurau împreună. Dincolo de asta, însăși faptul că se puteau vizita spontan, în general fără a se anunța în prealabil, constituia un indicator al apropierii, al relaxării din cadrul relațiilor.

Azi, când aproape nimeni nu îndrăznește să viziteze un prieten fără a se „programa” cu cel puțin câteva zile înainte, azi când omul este mult prea ocupat de atingerea propriilor scopuri și de problemele generate de natura acestora, împreună simțire, relațiile trainice, de calitate superioară, sunt privite ca un vis utopic, imposibil de înțeles de generația tânără.

Din tot acest peisaj social, cel mai trist aspect îl constituie Creștinii care au fost afectați de același virus al înstrăinării. Dacă în urmă cu 20 de ani fiecare ocazie de a se strânge împreună pentru studiul Scripturii, pentru rugăciune și părtășie Creștină reprezenta o valoare înaltă pentru care se sacrifica mult, deseori în timpul de față Creștinii simt că este prea mult să conducă câteva ore (mai ales dacă trebuie s-o facă pe drumuri naționale și nu pe autostradă) pentru a ajunge la locul de întâlnire. Iar dintre cei care o fac totuși, mulți se grăbesc să plece imediat după programul de dimineață pentru a prinde câteva ore de odihnă în plus. Dacă întâlnirile Creștine durau cel puțin 3 zile dacă nu chiar 10 în urmă cu 25 de ani, azi Creștinii abia dacă participă câteva ore numai în ziua de odihnă, celelalte fiind în exclusivitate consacrate muncii.

Mai mult decât atât, probabil că n-a existat niciun alt timp în care Creștinii să fie atât de divizați ca în zilele noastre. Răceala din inimi și depărtarea dintre acestea sunt probabil cel mai bine descrise de cuvintele Mântuitorului:

„Pentru că zici: ‚Sunt bogat , m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic’, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...” (Apocalipsa 3:17).

Singura cale

De cele mai multe ori, atunci când un om știe că va muri curând, le comunică celor apropiați cele mai importante gânduri, informații, sentimente și dorințe. Același lucru l-a făcut și Mântuitorul. Cu câteva ore înainte de arestarea Sa, Isus a petrecut un timp liniștit împreună cu prietenii și ucenicii Săi într-o cameră, departe de privirile și urechile dușmanilor Săi. Ioan, cel ce se simțea cel mai apropiat de Mântuitorul, ne-a lăsat scrise cele mai multe din cuvintele pe care Isus le-a adresat în acea seară. Iar când întâlnirea lor a fost aproape de sfârșit, chiar înainte de a pleca, Isus a rostit o rugăciune, ultima împreună cu prietenii Săi înainte de moarte.

Cuprins:

Calea mea către Dumnezeu	Pag. 7
Invitație	Pag. 12

Această rugăciune, pe care Ioan a scris-o în capitolul 17 al Evangheliei sale, constituie un izvor nesecat de înțelepciune și descoperire atât a inimii lui Isus, cât și a planului lui Dumnezeu cu Biserica Creștină:

„Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi. ... Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:11, 20-23).

Cu toate că unitatea Creștină pentru care Isus S-a rugat este în sine unul dintre cele mai valoroase deziderate ale Creștinilor, aceasta nu reprezintă un scop în sine. Mântuitorul afirmă că numai unitatea desăvârșită a Creștinilor va constitui mijlocul prin care omenirea va înțelege în mod clar două lucruri:

1. Că Isus din Nazaret este Salvatorul lumii trimis de Dumnezeu: *„pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”,* și

2. Natura infinită a dragostei lui Dumnezeu pentru omenire: *„că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.”*

Niciun alt mijloc, nicio altă formulă, nicio altă tactică, niciun alt plan de evanghelizare nu va produce acest rezultat. Mai mult decât atât, unitatea Creștină pentru care S-a rugat Mântuitorul va determina și încheierea experienței păcatului:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

Propovăduirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu în toată lumea nu este decât o consecință naturală a realizării unității desăvârșite dintre Creștini sau, cu alte cuvinte, a formării și maturizării trupului lui Hristos. Evanghelia Împărăției manifestată prin trupul lui Hristos în care toate mădularele sunt una, reprezintă singurul mijloc de manifestare desăvârșită a dragostei lui Dumnezeu pentru omenire. Revelația aceasta va fi atât de clară și puternică, încât va determina orice suflet la decizie, ceea ce va conduce la revenirea Mântuitorului. Cu alte cuvinte, revenirea lui Isus depinde de împlinirea rugăciunii Sale pentru unitatea Creștină.

Dejucarea planului

Orice teorie a adevărului, a realității, poate fi folosită fie spre bine, fie spre rău. Probabil că unul dintre cele mai cunoscute exemple în acest sens este teoria relativității formulată de Albert Einstein în 1905. Această descoperire a fost folosită atât în sens negativ în construirea bombei atomice, cât și în sens pozitiv în sistemul GPS.

Deplin conștient de rezultatele catastrofale pentru sine în cazul aplicării formulei enunțate de Mântuitorul în rugăciunea Sa, Satan și-a concentrat eforturile în direcția prevenirii realizării unității Creștine, a formării și maturizării trupului lui Hristos. Problema a fost însă că pe Creștini nu-i poți convinge să renunțe la idealurile care le-au fost oferite de Isus. De aceea, singura cale prin care Satan putea dejuca acest plan a fost înșelăciunea. El a conceput o strategie prin care să-i atragă pe Creștini într-o direcție care să pară a fi unitatea Creștină, dar care în realitate să conducă la divizare.

Momeala folosită de cei care vânează sau pescuiesc variază în funcție de natura prăzii. Niciodată un vânător nu va folosi carne pentru a atrage o căprioară. În același fel, Satan a folosit sloganul unității, a conceput un plan care părea că va rezulta în unitatea Creștină când, în realitate, calea aceasta a condus la ceea ce vedem cu toții astăzi: o dezbinare fără precedent în sânul Creștinismului.

Și pentru că această manieră de înșelare este veche, putem studia câteva exemple în acest sens din Scriptură, exemple care ne vor descoperi secretul malefic care a rezultat în fărâmițarea Creștinismului.

Foc din cer

Disensiunile dintre evrei și samariteni deveniseră proverbiale. Aceste neînțelegeri se bazau pe pretenția fiecărei partide de a fi singura și adevărata biserică a lui Dumnezeu. Resentimentele

generate de aceste pretenții erau atât de puternice încât o femeie samariteancă a fost de-a dreptul uimită când Mântuitorul i-a cerut apă (Ioan 4:9).

În acest context, în timpul unei călătorii către Ierusalim, Mântuitorul împreună cu cei ce-L urmau traversează ținutul Samariei. Și pentru că se apropia spre seară, „a trimis înainte niște soli, care s-au dus și au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-I pregătească un loc de găzduit. Dar ei nu L-au primit, pentru că Isus Se îndrepta să meargă spre Ierusalim.” (Luca 9:52-54).

Răspunsul samaritenilor este de-a dreptul uluitor, cel puțin din perspectiva notorietății pe care Isus o câștigase nu numai în ținutul evreilor, dar și peste hotare. Oriunde mergea, era așteptat cu sufletul la gură de mulțimi, cel puțin datorită faptului că El era Cel ce nu refuza pe nimeni. Nu numai că orice comunitate s-ar fi simțit onorată de a-L avea pe Isus oaspete peste noapte, dar deseori mulțimea Îl urmărea zi și noapte oriunde mergea (Ioan 6:26).

În cazul acesta însă, situația a fost exact invers. În ciuda avantajelor unice în istoria omenirii de care s-ar fi putut bucura acea mică comunitate de samariteni, ei au ales să-I refuze cererea lui Isus de a petrece noaptea împreună cu ei. Evident, motivul l-a constituit apartenența religioasă: „pentru că Isus Se îndrepta să meargă spre Ierusalim.” (Luca 9:52-54). Auzind că intenția lui Isus era aceea de a se închina în templul din Ierusalim și nu „pe muntele acesta” (Ioan 4:20), samaritenii au înțeles că Isus le respinge pretenția identității lor, iar aceasta era mult mai importantă decât orice binecuvântare pe care o puteau primi de la Fiul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, prezența Fiului lui Dumnezeu era mai puțin valoroasă decât afirmarea propriei identități religioase.

Desigur, toate aceste sentimente nu erau decât rezultatul natural al dorinței lor de a fi „una”, însă prin această unitate ei înțelegeau acordul dogmatic asupra doctrinelor și apartenenței denominaționale. Acesta este motivul pentru care conceptul lor despre unitate i-a condus în realitate la divizare și chiar la respingerea și despărțirea de Fiul lui Dumnezeu.

Ceea ce este și mai trist în această istorie, este descoperirea faptului că nici ucenicii Mântuitorului nu aveau concepte mai înalte:

„Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” (Luca 9:52-54).

Faptul că au fost respinși datorită identității lor religioase, aceasta implicând negarea acesteia, ucenicii nu au mai văzut nicio valoare și nicio speranță în acei samariteni, ci numai un grup de oameni potriviți focului. Animați de aceeași idee contrafăcută a unității, ucenicii s-au simțit profund jigniți de faptul că samaritenii au negat identitatea Mântuitorului „lor”, al Aceluia pe care ei îl propovăduiau, iar în fața acestei atitudini nu au mai văzut nicio speranță pentru aceia.

Interesant este însă faptul că, nu după mult timp,

„Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu” (Fapte 8:14).

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă Mântuitorul ar fi acționat potrivit conceptului lor de unitate? Cât de des se întâmplă și azi ca, oameni care ar putea fi mântuiți, sunt aruncați în focul disperării și lipsei de speranță tocmai de cei care ar fi trebuit să-i salveze. Și asta numai pentru că aceștia nu se potrivesc în mod desăvârșit în unele aspecte ale doctrinelor, obiceiurilor sau, și mai ales, denominațiunii de care aparțin.

„în Numele Meu”

Într-o altă ocazie, ucenicul cel mai plin de iubire dintre toți, Ioan, I-a povestit Mântuitorului următoarea „ispravă”:

„Ioan I-a zis: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu venea după noi.” (Marcu 9:38).

Imaginați-vă scena: acolo era un om la cuvântul căruia demonii fugeau, boala dispărea, iar vindecarea și viața se reinstalau în trupurile și sufletele oamenilor. Uimiți de această apariție necunoscută lor, ucenicii și apropie de respectivul și, spre marea lor uimire, descoperă că toate aceste minuni erau făcute în Același Nume în care și ei le făceau, și anume în Numele Maestrului lor. Abordându-l pe respectivul, ucenicii află de la el că, în urmă cu ceva timp, avusese o întâlnire retrasă cu Isus, că Acesta îl vindecase și-l trimisese să dea și altora ceea ce primise.

După o scurtă discuție între ei, ucenicii concluzionează: „Este imposibil ca lucrarea ta să fie autentică de vreme ce nu aparții de grupul nostru. Ai face bine să te oprești pentru că, dacă nu

ești membru în biserica noastră, lucrarea ta este de la diavolul. Tu nu ești una cu noi de vreme ce faci o lucrare paralelă cu a noastră.”

Scriptura nu ne dezvăluie ce s-a întâmplat cu acel ucenic credincios trimiterii Mântuitorului, însă de câte ori astfel de intervenții violente au rezultat în descurajare și abandonarea Căii? De câte ori Creștini veritabili nu au fost opriți din lucrarea minunată pe care o făceau pentru semenii lor în Numele Mântuitorului tocmai de cei ce ar fi trebuit să le ofere sprijinul, și asta numai pentru că difereau de aceștia în cine știe ce detaliu doctrinal sau, și mai grav, în apartenența denominațională?

„Nu-l opriți”, a răspuns Isus, „căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să Mă poată grăi de rău îndată după aceea.” (Marcu 9:38, 39).

Răspunsul Mântuitorului este revelator în această situație și în toate de această natură. Dacă ucenicii credeau că liantul care-i unește pe Creștini este grupul sau organizația de care aparțin și doctrinele pe care le afirmă, Isus a clarificat Realitatea indicând către „Numele Meu” ca element de legătură în adevărata unitate Creștină.

Capcana diavolului în care au căzut marea majoritate a Creștinilor este aceea de a confunda unitatea cu uniformitatea. Având impresia că dacă sunt membrii aceleiași organizații, dacă se îmbracă la fel, mănâncă aceleași alimente, afirmă aceleași doctrine și înțeleg la fel profesiile sunt una așa cum Tatăl este cu Fiul Său, ei îi exclud pe toți cei ce nu se potrivesc chiar și numai într-una dintre aceste aspecte. Orbiți de șiretlicul satanic, Creștinii nu reușesc să vadă nu numai faptul evident că această cale nu numai că a produs sentimente dintre cele mai întunecate față de semenii lor care mărturisesc Același Nume sfânt, dar nici că nici măcar între cei de aceeași mărturisire nu există o înțelegere și împreună simțire. În ciuda faptului evident că în organizațiile denominaționale Creștine există dezbinare, vrăjmășie, pizmă, ură și invidie între membrii, ei se îmbată singuri mai departe cu ideea uniformității create de aceleași mărturisiri verbale pe care o traduc ca „unitate Creștină”.

În felul acesta, adevărata unitate Creștină, singura care poate grăbi revenirea Mântuitorului, a fost dejucată de Satan printr-un plan care poartă denumirea de „implementarea unității Creștine”. Folosindu-se de același concept orwellian, Satan le vinde Creștinilor dezbinarea și divizarea ambalate și etichetate cu „unitate Creștină”. Și ceea ce este mai trist, este faptul că cei ce nu ar fi trebuit să fie „în neștiință despre planurile lui” (2 Corinteni 2:11), cumpără și vând mai departe următoarelor generații acest concept fals, perpetuând astfel uniformitatea care separă sub numele de „unitate Creștină”.

Consecințele inevitabile

Toate eforturile în direcția uniformizării sunt vechi, fanatice, și au condus mereu la centrarea credincioșilor în jurul unui grup de oameni sau a unui singur om pe de o parte, și la sacrificarea lui Hristos pe de altă parte. Asemenea samaritenilor care au simțit că respingerea Mântuitorului reprezintă un act de loialitate față de gruparea care-i unea, preoții iudei au avut aceeași reacție:

„Atunci, preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat soborul și au zis: „Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru, și neamul.” (Ioan 11:47, 48).

Această luare de poziție s-a consumat imediat după aflarea veștii despre învierea lui Lazăr. Preoții au realizat că în fața acestei dovezi de netăgăduit a originii lucrării Tâmplarului din Nazaret, orice încercare de justificare denominațională bazată pe discursuri doctrinale nu va avea ca efect decât ridicolul. Desigur, orice om rațional ar fi abandonat sau cel puțin ar fi fost deschis cercetării propriilor crezuri în fața acestor evidențe, însă spiritul de exclusivism religios rezultă în manifestări fanatice, lipsite de orice rațiune deoarece, în numele singularității identității religioase, orice realitate trebuie sacrificată.

Preoții au intuit cu ochi ager faptul că lucrarea Mântuitorului va rezulta în atragerea celor sinceri la Sine, ceea ce presupunea desigur abandonarea organizației lor și, deci, ruperea uniformității pe care ei o traduceau în „unitate Creștină”. Nimicirea locului și neamului pe care au invocat-o pe bună dreptate, nu reprezenta altceva decât desființarea organizației lor, lucru de neconceput. De aici și verdictul fără ezitare:

„Din ziua aceea, au hotărât să-L omoare.” (Ioan 11:53).

Unitatea Creștină

Ceea ce este important de observat este modul în care Mântuitorul S-a raportat la toate motivele care sunt și astăzi invocate în numele conservării „unității Creștine”, dar care în realitate rezultă în sfârșirea din sânul Creștinismului și astfel, în amânarea revenirii lui Isus.

Modul în care ucenicii înțelegeau profețiile referitoare la Mesia nu aveau nicio legătură cu realitatea. Fiind îndoctrinați la fiecare școală de sabat în sinagogă, ucenicii învățaseră că Mesia va elibera națiunea de sub opresiunea romană și că-i va conduce pe evrei într-un război mondial în urma căruia ei vor domina lumea. Din această înțelegere eronată au rezultat certurile dintre ei pentru locurile de conducere în noul guvern care urma să se formeze pe de o parte, dar și dezamăgirea și descurajarea la momentul arestării Mântuitorului pe de altă parte. Ceea ce este foarte important de observat în acest context, este faptul că Isus, cu câteva excepții în care i-a avertizat că urma să fie arestat și omorât, nu a făcut niciun efort de a le lămurii aceste erori importante de înțelegere. Mai mult decât atât, Mântuitorul nu i-a considerat pe acești tineri nepotrivii pentru a-L urma și pentru a fi investiți cu autoritate asupra bolilor, demonilor și morții, ci i-a atras către Sine și i-a acceptat cu aceste concepții eronate.

Desigur, o altă consecință imediată a acestor interpretări greșite, a fost viziunea pe care ucenicii o aveau asupra lucrării misionare. Pentru că Mesia le aparținea în exclusivitate evreilor, întreaga lucrare misionară urma să se desfășoare în exclusivitate în perimetrul celor ce aveau sângele lui Avraam, singurii îndreptățiți la binecuvântările lui Dumnezeu. Desigur, inima Mântuitorului trebuie să fi fost foarte întristată în fața acestui bigotism religios, însă este interesant de observat faptul că chiar și atunci când a fost căutat de „niște greci” (Ioan 12:20), El nu a făcut niciun efort de a le explica ucenicilor eroarea în care trăiau. Așadar, chiar dacă înțelegerea și planurile lor pentru misiune erau atât de departe de realitate, Isus nu i-a descalificat pe ucenici de la chemarea pe care le-a adresat-o și de la identitatea pe care le-a oferit-o.

O altă consecință a exclusivismului lor religios a constituit-o sumedenia de doctrine eronate pe care le prețuiau ca adevăr etern, tăierea împrejmur, jertfele și diferența fundamentală dintre evrei și celelalte neamuri fiind numai unele dintre acestea. De fapt, ultima dintre ele a continuat să genereze mari probleme în Biserica Creștină de la Ierusalim mult timp după ziua Cincizecimii. Și totuși, în ciuda tuturor acestor erori doctrinare, Isus nu S-a despărțit de ucenicii Săi, nu i-a alungat de la Sine.

Așadar, apartenența denominațională și modul de înțelegere al doctrinelor nu constituie liantul dintre individ și Isus, și prin Acesta realizează „unitatea Creștină”, ci mai degrabă atitudinea inimii față de Mântuitorul. Cu ocazia dezertării celor 70 de ucenici, Petru a afirmat că ceea ce-i lega pe ei de Isus nu erau doctrinele, ci realitatea identității Sale:

„Doamne, I-a răspuns Simon Petru, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.” (Ioan 6:68).

Căzând în capcana impresiei că unitatea Creștină se realizează prin uniformitatea în doctrine și organizație, Creștinii au împlinit planul demonilor care este exact opusul: divizarea! Deseori, cele mai mici și nesemnificative diferențe (poziția la rugăciune, înțelegerea numărului 144.000, dieta etc.) pot constitui motive temeinice pentru o nouă separare în rândul Creștinilor. Și mai mult decât atât, aceste divizări au fost însoțite și de resentimente dintre cele mai negative, până acolo încât frații în Domnul Isus Hristos, cei ce poartă același Nume sfânt de „Creștini”, nu se mai pot săruta cu o sărutare sfântă. În felul acesta au pierdut spiritul Domnului și s-au învrăjbit unii împotriva altora, câștigătorul fiind Satan.

Soluția

Zguduirea provocată de arestarea și moartea Mântuitorului a fost suficient de puternică pentru a le spulbera toate fundamentele credinței lor iudaice. După învierea lui Isus, ucenicii au mai avut o încercare de a resuscita vechile așteptări întrebându-L „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (Fapte 1:6). Arătându-le din nou că interpretarea profețiilor nu este relevantă în cadrul planurilor lui Dumnezeu pentru finalizarea mării controversate, Mântuitorul i-a îndreptat pe ucenici către singura nevoie reală a oricărui Creștin, către adevăratul liant ce va produce unitatea Creștină autentică:

„voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8)

Înțelegând că au o problemă fundamentală atât în doctrinele lor cât și în așteptările misionare, ucenicii au luat cea mai înțeleaptă decizie:

„Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (Fapte 1:14).

Desigur că nici la momentul acela nu-și rezolvaseră diferențele de opinie și doctrinele eronate, dovadă stând faptul că a fost nevoie de o intervenție supranaturală într-o viziune a Mântuitorului pentru ca Petru să accepte vizita în casa unui roman. Însă ucenicii au hotărât să renunțe la toate aceste diferențe, la ideea de a fi uniți într-o și de o organizație, și mai degrabă să se unească într-„un cuget”, acesta fiind promisiunea Mântuitorului. Această făgăduință era ceea ce toți eroii din vechime „măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit” (Evrei 11:39), soluția lui Dumnezeu pentru problema păcatului, experiența nașterii din nou și primirii unei noi vieți, o viață sfântă și veșnică. Dorința după această experiență i-a unit pe cei ce fuseseră despărțiți de prea multe neînțelegeri și ambiții personale, iar experiența renașterii din Același Părinte și împărtășirea de aceeași viață a reușit să realizeze imposibilul: rugăciunea Mântuitorului:

„Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi. ... Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17:11, 20-23).

Atunci când ucenicii au fost de acord să moară față de ei înșiși pentru a-I face loc Mântuitorului în ființa lor, dragostea lui Dumnezeu pentru omenire a fost manifestată într-o manieră fără precedent, iar oamenii sinceri căutători au fost mântuiți. Observați că această desăvârșită unitate nu s-a realizat prin acceptarea aceluiași doctrine sau prin apartenența la aceeași organizație, ci mai degrabă prin împărtășirea de aceeași slavă cu a lui Isus, care este spiritul sfânt al lui Dumnezeu.

Scopul pentru care am fost făcuți părtași de slava Tatălui pe care Domnul a primit-o și care este prezența lui Dumnezeu prin spiritul Său în noi, este acela de a forma un trup, trupul Domnului Hristos pe care El să-L umple din nou cu prezența Sa, adică întruparea lui Hristos pe pământ:

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12:13).

Calea către acolo

Această unire Creștină va fi în final una „desăvârșită”, așa cum Domnul S-a rugat. Dar ea nu se va împlini atât timp cât Creștinii vor păstra distanța dintre ei datorită doctrinelor sau apartenenței denominaționale.

Desigur, învățătura sau doctrina Creștină își are locul și rolul ei în dezvoltarea personală pe Cale, motiv pentru care diferențele de înțelegere nu trebuie ignorate. Adevărul este că niciun om nu poate avea o experiență mai înaltă decât propria înțelegere a realității; de aceea este important să înțelegem adevărurile Scripturii într-un mod corect. Cu toate că această înțelegere a adevărurilor este necesară pentru finalizarea mării controversă, ea nu constituie liantul pentru realizarea unității Creștină.

Într-adevăr, una din temerile Creștinilor atunci când se abordează acest subiect al unității Creștine, este ecumenismul. „Dacă lăsăm la o parte diferențele doctrinale dintre noi și ne unim în ciuda acestora, nu vom fi conduși astfel în ecumenismul de care ne temem atât de mult?”. Această temere este nejustificată, însă ea există datorită înțelegerii eronate a ceea ce este cu adevărat ecumenismul. Dacă unitatea Creștină pentru care S-a rugat Mântuitorul se realizează prin împărtășirea individuală din aceeași viață prin nașterea din nou, ecumenismul propune renunțarea la diferențele de doctrină și unirea tuturor Creștinilor într-o singura denominațiune sau biserică, sub conducerea aceluiași președinte, preot sau papă. Unitatea Creștină nu-i va conduce niciodată pe Creștini într-o organizație omenească condusă de un om, ci mai degrabă la

împărtășirea din aceeași viață a Mântuitorului care va rezulta într-o sfântă viețuire și relații bazate pe dragostea divină.

Însă, chiar și în aceste condiții, întrebarea „Ce să facem până atunci cu diferențele de înțelegere?” este validă. Nu putem ignora faptul că unul crede, spre exemplu, că ziua sfântă de odihnă este prima zi a săptămânii, duminica, în timp ce altul crede că aceasta este cea de-a șaptea zi a săptămânii, sâmbăta. Acesta fiind unul dintre multele exemple ale diferențelor dintre Creștini, iată care este soluția pe care o găsim în Scriptură:

„Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel.” (Filipeni 3:15, 16).

Cu alte cuvinte, în loc să ne despărțim din cauză diferențelor, haideți să ne unim în rugăciune datorită acestora. Dacă doi Creștini înțeleg un subiect Biblic diferit, să se unească în rugăciune și să caute înțelepciunea divină și călăuzirea Celui ce ne-a promis că ne va călăuzi „în tot adevărul” (Ioan 16:13), agățându-se de promisiunea că „Dumnezeu vă va lumina” (Filipeni 3:15). „Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel.” (Filipeni 3:16). Este foarte posibil ca, procedând în acest fel, cei doi Creștini să descopere fie că unul a avut dreptate în timp ce celălalt avea o înțelegere eronată; sau că celălalt vedea corect, în timp ce primul greșea; sau, o surpriză și mai mare, că amândoi erau departe de realitate. Pentru o astfel de experiență însă, este necesar ca fiecare dintre noi să prețuim revelația lui Dumnezeu mai presus de orice doctrină, să ocupăm locul umil în care să recunoaștem că Adevărul este Isus, iar noi suntem mereu învățați.

Un viitor luminos

„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.” (Ioan 10:16).

Indiferent de staulul sau denotațiunea în care se găsesc, căutătorii sinceri după adevăr, cei ce-L iubesc pe Mântuitorul mai presus de orice și oricine, vor fi scoși de El din aceste organizații și aduși la Sine. Ceea ce-i unește pe toți aceștia este Glasul pe care-l urmează, Glasul pe care-L prețuiesc mai mult decât orice și oricine, Glasul Mântuitorului. Atunci când fiecare Creștin individual va avea curajul și determinarea de a asculta în exclusivitate de Acest Glas, „va fi o turmă și un Păstor.” (Ioan 10:16).

CALEA MEA CĂTRE DUMNEZEU

David Clayton, Februarie 2019

Fac parte dintr-o familie numeroasă căci părinții mei au avut șapte băieți și trei fete. Tatăl meu era pastor adventist de ziua a șaptea atunci când eu m-am născut. Ulterior, când aveam zece ani, și-a dat demisia datorită unor chestiuni personale și a fricțiunilor cu administrația bisericii.

După ce tata a părăsit lucrarea misionară, viața a devenit dificilă. El știa cum să facă misiune și cam atât. Nu a fost o persoană practică. Însă a lucrat ca agent de asigurări, ca profesor, ca editor la un ziar și ca ofițer de probațiune.

De-a lungul timpului am întâlnit oameni care l-au cunoscut pe tata când era misionar. Mulți mi-au povestit despre darul oratoriei pe care l-a avut. Se pare că oamenii și l-au amintit astfel. Și sunt de acord pentru că tata a fost unul dintre cei mai elocvenți și bine văzuți oameni pe care îi am întâlnit. A iubit cuvintele, le-a apreciat valoarea și le-a folosit cu un mare efect. Îmi amintesc cum deseori eram neascultător ca băiat și simțeam dezaprobarea tatălui meu. Nu trebuia să mă plesnesc niciodată, cu toate că a făcut-o o dată sau de două ori, însă cuvintele lui erau suficiente. Nu-și ridica tonul vocii pentru a li se adresa copiilor în mânie deseori, dar atunci când vorbea, nu era ușor să-i uităm cuvintele.

Nu umbră a seminței lui

Din când în când, tata ne spunea nouă, copiilor, despre ceva ce Dumnezeu îi descoperise atunci când era copil. Ne-a spus că Dumnezeu i-a arătat că „tu nu vei fi o umbră a seminței tale.” Nu știam ce să înțelegem din asta, mai ales că nu ne-a spus niciodată cum a primit această descoperire, dar era o afirmație interesantă pe care, cel puțin eu, n-am uitat-o niciodată. Însă, nu cred că vreunul dintre noi s-a gândit serios la ea, cu excepția faptului că ne amintim că a repetat asta de câteva ori.

Când aveam 20 de ani, trăind încă împreună cu părinții, familia s-a mutat într-o altă parte a insulei Jamaica, într-o casă mare în care mai locuiau și alți tineri. Casa aparținea unui predicator adventist de ziua a șaptea, dar el a închiriat-o tatălui meu, în timp ce a păstrat o parte din ea pentru acești trei tineri care lucrau la școala adventistă West Indies College. Unul dintre acești tineri a avut un vis ciudat, dar eu nu am aflat decât după mulți ani când m-am împrietenit cu el și am ajuns să facem parte din aceeași biserică.

El a visat un pom de cocos imens în fața casei în care locuiam. Era atât de impunător, încât oamenii se strângeau pentru a-l admira. Toți discutau despre frumusețea și dimensiunea sa. Dintr-o dată, în timp ce toți îl priveau, pomul s-a prăbușit la pământ. Oamenii au început să plângă și erau consternați datorită pierderii pomului și, în timp ce toți se lamentau, dintr-o dată un alt pom tânăr a crescut la dimensiunea celui anterior și, spre uimirea tuturor, a crescut mai înalt și mai frumos decât cel anterior.

Acest vis l-a impresionat atât de mult încât a început să se intereseze de posibile interpretări. În final l-a întrebat pe predicatorul care ne închiriasse casa iar acesta i-a spus că această cădere a pomului se poate aplica tatălui meu. El a înțeles că splendoarea pomului și modul în care era admirat alături de căderea subită erau paralele cu lucrarea și căderea tatălui meu. Însă nu putea spune nimic despre pomul tânăr care s-a ridicat din rădăcinile celui bătrân. Mulți ani mai târziu, când acest frate mi-a povestit visul și interpretarea sugerată de predicatorul adventist, m-a cutremurat și m-a ajutat în propria experiență și în convingerile personale.

Afirmația tatălui meu și visul acestui frate au fost cele două lucruri care m-au convins mai târziu că Dumnezeu avea un scop pentru viața mea, o chemare la care dorea să răspund. Cred că fiecare persoană are o chemare din partea lui Dumnezeu și că fiecare are o experiență de relatat, dar aceasta a fost o cale prin care Dumnezeu m-a convins că are un scop specific cu viața mea. Știu că aceste vise s-ar fi putut aplica oricărui dintre frații și surorile mele, dar alte evenimente m-au convins că Dumnezeu îmi vorbea în mod personal prin aceste experiențe.

Visul de la vârsta de 16 ani

La vârsta de 16 ani nu eram încă Creștin. Întreaga familie mergea din când în când la biserică, dar eu nu aveam nicio convingere personală, nicio legătură personală cu Dumnezeu. Însă într-o noapte am avut un vis uimitor, un vis care a fost atât de real încât impresia pe care mi-a lăsat-o a rămas până azi.

La vremea aceea urmam cursurile unui liceu din Montego Bay, însă eu locuiam în Falmouth, la 42 km distanță. În fiecare zi trebuia să parcurg această distanță până la școală și înapoi, uneori călătorind cu autobuzul. Acest autobuz se numea „autobuzul de țară”, capabil să transporte între 50 și 75 de persoane, în funcție de capacitatea șoferului de a-i înghesui pe oameni.

În visul meu, stăteam în acest autobuz, călătorind de la Falmouth la Montego Bay. Autobuzul se tot oprea să-i ia pe pasagerii care mergeau la magazin, sau îi ducea pe copii la școală etc. Eu eram pe un scaun lângă fereastră și am început să moșăi. Dintr-o dată m-am trezit și mi-am dat seama că eram singur în autobuz. Mi s-a părut ciudat pentru că mi-am dat seama că autobuzul nu se oprește, și totuși acum nu mai era nimeni; eram singur. Gândindu-mă la asta, m-am uitat spre scaunul șoferului și ceea ce am văzut m-a îngrozit: nu era niciun șofer iar volanul se mișca de unul singur!

Dintr-o dată, autobuzul a început să accelereze. Încă îmi pot aminti atât de clar balansul autobuzului dintr-o parte în alta când vira și volanul cum se învârtea la dreapta sau la stânga ca și când cineva direcționa autobuzul. Mi-am dat seama că era noapte pentru că am văzut luminile autobuzului pe copacii pe lângă care treceam.

Dintr-o dată mi-a venit un gând: „Uite-te în spatele tău.” A fost ca un gând străfulgerător, însă mi-a fost frică s-o fac. Ceva parcă îmi spunea că ceva foarte neplăcut mă aștepta așa că mi-a fost

frică să mă întorc, însă îmi era și mai frică să n-o fac, așa că mi-am întors capul și am privit către dreapta pentru că eu stăteam în partea stângă a autobuzului. Am privit pe culoarul dintre scaune până la ultimul rând, iar acolo stătea cineva.

Am putut vedea forma persoanei, dar nu i-am putut vedea fața. Purta o pelerină de ploaie neagră și strălucitoare și o pălărie de ploaie neagră, dar își ținea capul aplecat, astfel încât nu-i puteam vedea fața. Dar cum stăteam acolo și priveam, el a început să-și ridice capul foarte încet. Fața a început să-i apară și prima dată i-am văzut dinții. Avea un zâmbet care se întindea de la o ureche la alta. Capul i s-a ridicat și mai mult și ceea ce am văzut m-a făcut să înțeleg identitatea persoanei. Ochii îi erau roși și strălucitori. Imediat am știu cine era. Cuvintele mi-au apărut în minte: diavolul!

Am fost îngrozit și nu m-am putut mișca. Am înghețat în scaun pe măsură ce el s-a ridicat de pe scaun cu privirea ațintită la mine și cu zâmbetul fixat pe chip. Eu eram îngrozit pe măsură ce el se apropia de mine cu pași care nu făceau niciun zgomot, asemenea unui șarpe care se apropie de pradă. Când era la doi pași de mine, s-a năpustit asupra mea cu mâinile întinse pentru a mă apuca, strigând triumfător: „Acum te-am prins!”.

Atunci mi-a ieșit un strigăt: „Isuse, scapă-mă!”. Cuvintele mi-au ieșit din gură fără premeditare și m-am auzit strigând mai degrabă decât m-am gândit la ceea ce spuneam. Însă instantaneu a fost o străfulgerare și totul a dispărut. Autobuzul și diavolul nu mai erau iar eu eram într-un loc numit Salt Marsh unde era o intersecție. Drumul principal era cel care ducea de la Falmouth la Montego Bay, iar celălalt ducea într-un loc numit Chatham. Mi-am dar seama că nu mai era noapte, dar era după amiază târziu, cândva după apusul soarelui căci începuse să se întunece.

Abia am apucat să mă reculeg și să-mi dau seama că tocmai scăpasem de oroarea din autobuz, când am văzut o fată care se apropia de mine dinspre Chatham. Am recunoscut-o: era o cunoștință numită Cherry, o fată din Falmouth. M-a salutat și m-a întrebat dacă mergeam spre casă. I-am răspuns afirmativ iar ea m-a invitat să mergem împreună. Așa că am început să mergem spre Falmouth care era la o depărtare de 10 km. După un timp mi-am dar seama că rămâneam în urmă. Era ceva ciudat cu drumul. Șoseaua era frumos asfaltată dar era un drum întortocheat și pe măsură ce rămâneam din ce în ce mai în urmă, am observat că drumul părea să devină încețoșat și că după un timp dispărea în nimic. Fata părea făcută din fum sau din ceață. Forma ei părea unduitoare și neclară, iar eu ma rămas și mai în urmă pe măsură ce sentimentul de nesiguranță creștea.

Dintr-o dată am auzit o voce din cer. La vremea aceea aveam un profesor care mă învăța limba spaniolă la liceu. El avea o voce foarte gravă și i-am auzit glasul spunându-mi: „Clayton, vrei să ajungi acasă în siguranță?” M-am oprit imediat și am răspuns: „Da, domnule!”. „Atunci n-o mai urma pe fata aceea. Stai unde ești iar eu voi trimite doi soli care te vor călăuzi. Ei te vor conduce acasă.” Așa că am așteptat acolo câteva momente în timp ce o priveam pe fată cum dispărea în întuneric.

Drumul de la Salt Marsh către Falmouth este flancat de ambele părți de pomi de mangrove care cresc într-un sol mlăștinos. Cum așteptam acolo, doi băieți au apărut din mlaștină din stânga drumului. Unul m-a prins de o mână iar celălalt de a cealaltă. Ei m-au condus pe o cărare printre copaci care mergea prin mlaștină. Era ciudat că în timp ce eram în autobuz, era noaptea. Când am fost la intersecție și ulterior când am urmat-o pe fată, era târziu după amiază și se întuneca. Acum, în timp ce mergeam cu cei doi băieți, era lumină clară. Erau umbre printre copaci, dar puteam vedea raze de soare printre frunze și știam că eram în sfârșit pe drumul către casă.

M-am trezit din acest vis la momentul acela, transpirat. Eram sigur că era un mesaj de la Dumnezeu și nu l-am uitat niciodată. Înțelesul visului era prea evident pentru a-l înțelege greșit.

Convertirea mea

Am fost convertit la vârsta de 22 de ani. Așa cum am spus înainte, am crescut într-un cămin Creștin, într-un mediu religios. Însă experiența mea personală accentuează adevărul că nimeni nu poate fi un copil al lui Dumnezeu pe o altă cale și că Dumnezeu are numai copii, nu și nepoți.

Când aveam 17 ani am terminat liceul și m-am angajat ca pre-învățător la o școală din județul Trelawny, într-un sătuc numit Sherwood Content. Nu eram pregătit pentru a fi profesor, însă

nevoia națională era foarte mare iar școlile din mediul rural sufereau cel mai mult, motiv pentru care acceptau proaspăt absolvenți pentru posturile de pre-învățători. Și acela eram eu.

Imediat după ce am început să-mi câștig existența, m-am descotorosit de regulile care-mi fuseseră impuse de părinți. Locuiam încă împreună, însă acum slujba îmi oferea independență într-o oarecare măsură iar eu am decis să folosesc libertatea pentru a-mi îngădui tot felul de fantezii care până atunci nu fuseseră decât în mintea mea. La vremea aceea locuiam într-un sat de pe țărmul mării, loc în care decadența și imoralitatea erau îngrozitoare.

Am început să-mi dau seama că acest stil de viață mă conduce către ruină. Nu-mi puteam aduce conștiința la tăcere, dar nici nu eram dispus să-mi schimb calea, motiv pentru care am înțeles că mă îndreptam către moarte. La vremea ceea am găsit o carte pe un raft în casă, carte care afirma exact ceea ce dorea mintea mea firească. Titlul cărții era „Carele zeilor”. Cred că tata o lăsase acolo din neglijență, însă iată că acum primisem exact ceea ce doream. Autorul, Erich Von Daniken, propunea că Dumnezeu descris în Biblie și în majoritatea religiilor, nu era decât un vizitator din spațiu. El prezintă informații despre care spune că dovedesc că civilizații străvechi au întâlnit ființe din civilizații mult mai avansate de pe alte planete pe care-i priveau ca fiind zei pentru că erau prea primitivi pentru a le înțelege adevărata identitate.

Asta era exact ceea ce-mi doream: o cale de a scăpa de Dumnezeu. Am îmbrățișat această idee prostească cu toată inima și de atunci am început să spun că nu cred în Dumnezeu. Desigur, părinții erau îngroziți, dar eu aveam o întrebare la care ei păreau că nu pot răspunde, motiv pentru care o foloseam pentru a-i reduce la tăcere ori de câte ori începeau să discute cu mine despre asta. Eu spuneam: „Tată, știe Dumnezeu dacă eu voi fi sau nu pierdut?”. Desigur, ei trebuiau să răspundă afirmativ, moment în care eu spuneam: „Ei bine, dacă Dumnezeu știe că eu voi fi pierdut, eu nu pot fi mântuit, iar dacă El știe că eu voi fi mântuit, nu pot fi pierdut; așa că nu mă mai bateți la cap cu asta.” Tata a încercat să-mi explice adevărul, însă minții mele perverse, raționamentul meu părea a fi ultim.

Timp de cinci ani am trăit acest stil de viață în ateismul pe care-l mărturiseam. Nu vorbeam despre asta acasă, însă mă agățam de el în secret și-mi mai alina conștiința ori de câte ori mă muștra. În acea perioadă nu am mai mers la biserică nici o dată. Mama a înțeles că nu mai ascultam de nimeni motiv pentru care a decis să se roage pentru mine ceea ce a și făcut tot timpul.

După toată această perioadă, am dat de o situație pe care nu o puteam rezolva. Stilul meu de viață libertin m-a condus într-o situație pe care nu o puteam rezolva nicicum. Natura problemei m-a condus la gândul sinuciderii. Oricum o întorceam, nu puteam găsi nicio cale de scăpare, însă nu aveam curajul de a-mi lua viața. Timp de trei zile și trei nopți am fost chinuit de această problemă, întorcând-o pe toate părțile, însă fără niciun rezultat. A patra zi epuizasem toate resursele și ajunseseam la capătul puterilor. În decursul acestor trei zile îmi cercetasem viața, iar acum o vedeam în mod foarte clar. Vedeam că viața nu fusese decât un traseu de la un eșec la altul, fără nicio direcție, fără nicio destinație. Aveam 22 de ani și habar n-aveam ce vroiam să fac cu restul vieții mele. Îmi părea că alunecasem dintr-un loc în altul, dintr-o experiență în alta și că întreaga viață nu fusese decât o lungă serie de dezamăgiri. Atunci m-a cuprins o dorință după ceva mai bun. Mi-a venit gândul că, cu siguranță eu fusesem făcut pentru ceva mai bun decât ce avusesem până acum și dintr-o dată am avut dorința de a împlini potențialul care-mi fusese oferit, că viața mea putea avea un scop înalt.

În sfârșit gândurile au început să-mi fie îndreptate către Dumnezeu și, spre propria uimire, am realizat că eu cred în Dumnezeu, în ciuda negării din ultimii cinci ani. Mi-am dat seama că mă înșelasem de unul singur. Din întinericul care mă împresura, mi-am amintit două pasaje din Biblie pe care le învățasem în zilele mai bune. Unul dintre ele era

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28).

Asta este ceea ce aveam nevoie atât de mult: o cale prin care această problemă să lucreze spre binele meu. Nu întrevedeam nicio posibilitate pentru asta, însă versetul îmi dădea speranță. În final, nu era adevărat că „împreună cu Dumnezeu orice este posibil”? Dar apoi m-am gândit „acest verset nu este pentru mine. În primul rând, eu nu-L iubesc pe Dumnezeu. Am fost dușmanul Lui timp de cinci ani și nu pot veni acum târându-mă în fața Lui pentru a-I cere ajutorul în condițiile în care am abuzat de El tot acest timp.” Nu aveam la cine să mă duc, însă

mândria era ca o barieră motiv pentru care m-am opus gândului ca, acum când sunt în necaz, să cer ajutor de la Cineva pe care L-am respins atât de mult timp.

Celălalt verset care mi-a venit în minte a fost

„Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” (Proverbe 3:6).

Acest verset m-a atras și mai puternic. Am simțit că aveam nevoie nu numai de rezolvarea problemei mele, dar și că am nevoie urgentă de cineva care să preia viața mea, cineva conștient de ceea ce făcea, cineva care să ia toată încurcătura pe care eu am creat-o și să facă ceva bun din ea, care să mă călăuzească pe o cale bună. Cineva care să facă din existența mea ceva valoros în acest univers. Versetul promitea că Dumnezeu îl va călăuzi pe cel care-L „recunoaște” în TOATE căile lui. Îmi părea că pot face asta.

Felul în care mintea mea a funcționat este foarte ciudat. M-am gândit: „nu pot să-I cer lui Dumnezeu să înlăture problema pentru că nu-I pot cere o favoare în condițiile în care am abuzat de El atât timp. Dar dacă aleg să-L recunosc în toate căile mele de acum înainte, Îl pot ruga să se îngrijească de viitor astfel încât, indiferent ce s-a întâmplat în trecut voi accepta, însă viitorul va fi mult mai bun dacă-L recunosc pe El în toate căile mele.”

O revoluție avea loc în mintea mea. Am început să devin din ce în ce mai entuziasmat. Unul dintre motivele pentru care a trebuit să abandonez cu desăvârșire biserica și religia era faptul că totul era atât de plictisitor pentru mine. Amintirile de la biserică nu erau deloc entuziasmante. Îmi aminteam de predici zgomotoase și plictisitoare, de ceremonii care se tot repetau, de ritualuri și formalități care păreau să nu aibă niciun scop sau înțeles. Cumva, printre toate acestea, eu nu reușeam să înțeleg realitatea lui Dumnezeu. Acum, dintr-o dată am început să percep gândul despre Dumnezeu ca Persoană, independent de toate ceremoniile și formalitățile. Pentru prima dată am început să mă gândesc la Dumnezeu ca la o Persoană reală iar acest gând m-a umplut de uimire și entuziasm.

Cum mă gândeam la lucrurile pe care le învățasem din Biblie, mi-am dat seama că eroii din Scriptură au dezvoltat o relație cu Dumnezeu care era mult mai atrăgătoare decât ceea ce văzusem eu în biserică. Am văzut că unii ca Avraam, Ilie, Moise nu-L cunoscuseră pe Dumnezeu printr-o religie bisericească, ci ca o Persoană cu care au dezvoltat o legătură apropiată. Cât de mult mai ajutat asta! Am început să mă întreb: „Este posibil așa ceva? Este posibil ca însă să se poată ca și eu să am o astfel de legătură cu Dumnezeu?”. A fost un gând uimitor pe care abia îndrăzneam să-l nutresc, și atunci mi-am amintit un alt pasaj din Biblie (slavă Domnului pentru toate studiile de dimineață):

„Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb...” (Maleahi 3:6).

Era asta adevărat? Și dacă era adevărat, mă gândeam eu, cum se făcea că eu nu întâlnisem nici măcar un singur om care să fi experimentat același gen de legătură cu Dumnezeu precum aceste personaje din Biblie? Cum se făcea că în toți anii pe care-i petrecusem în biserică nu întâlnisem nici măcar un singur astfel de om? Atunci am înțeles: dacă Dumnezeu nu se schimbă, atunci OAMENII trebuie să se fi schimbat! Se pare că Creștinii de azi nu caută acest gen de relație cu Dumnezeu precum aceștia din Biblie, și asta este motivul pentru care nimeni nu o experimentează.

Acesta a fost momentul întoarcerii mele. Când am întrezărit posibilitatea a ceva diferit, ceva care făcea sens, ceva ce nu mai văzusem niciodată, am decis că-I voi da lui Dumnezeu viața mea. Dar m-am decis că nu voi fi un simplu membru în biserică. Am detestat religia formalistă pe care am experimentat-o anterior și dacă nu ar fi fost nimic altceva disponibil, probabil că n-aș fi devenit niciodată Creștin. Dar acum, entuziasmat la perspectiva pe care Dumnezeu mi-a prezentat-o, am fost uimit și am decis că voi petrece restul vieții ca prieten al lui Dumnezeu. Cuvintele nu pot exprima ce a produs acest gând în inima mea. Mi-a oferit speranță, scop și mi-a umplut viața cu un nou înțeles. Acum exista Cineva care putea să ia această viață mohorâtă și eșuată pentru a-i oferi un scop veșnic. Era o bucurie să mă gândesc că, având viața așezată în mâinile lui Dumnezeu, eșecul nu mai era o alternativă pentru mine. Nu vorbesc despre succesul la care se gândesc oamenii de obicei, ci acela care se măsoară cu veșnicia.

Ziua deciziei mele a fost pentru totdeauna gravată în mintea mea; nu voi uita niciodată acea dată pe care o privesc ca adevărata zi a nașterii mele: 5 mai 1975.

Nu-mi amintesc dacă am îngenunchat sau dacă am stat în picioare sau dacă am stat jos, căci a fost pentru prima oară când m-am rugat cu adevărat. Nu-mi amintesc ce am spus, dar îmi

amintesc că atunci când am început să mă rog, toate problemele erau pe capul meu. Când am terminat, eram la fel de ușor precum o pană! M-am uitat pe fereastră și am fost uimit de culoarea cerului, a ierbii și a florilor. Nu mai văzusem niciodată un asemenea verde și un asemenea albastru: totul părea că pulsează cu o nouă viață și fericire.

Așadar, în acea zi am devenit Creștin și nu am regretat niciodată și nici nu m-am întors de la acea decizie. Nu spun că nu am mai căzut în păcat sau că nu L-am mai dezamăgit niciodată pe Dumnezeu. Mi-aș fi dorit să pot spune asta, dar nu pot. Încă mai am foarte multe lucruri de învățat. Însă, în ultimii 43 de ani, din acea zi, Dumnezeu a fost cel mai bun Prieten al meu și am avut mereu o dorință vie de a-I fi și eu cel mai bun prieten. Din acea zi am știut că El mă iubește cu o dragoste care nu poate fi exprimată în cuvinte. De-a lungul tuturor experiențelor, bune sau rele prin care am trecut din acea zi, am avut mereu această mângâiere.

INVITAȚIE

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 30 iulie – 04 august 2019. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica, alături de Olimpiu Trif Stanciu și Vlad Ardeiaș.

Datorită faptului că toți participanții la întâlnirea de vara trecută au găsit locația excelentă din toate punctele de vedere, am decis ca și anul viitor să ne întâlnim în același loc și anume Pensiunea „Casa Răzvan” din localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Costul a rămas neschimbat, 35 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință. Pensiunea nu oferă servicii de restaurant însă în zonă există firme de catering, restaurante și super-market.

Este important să rețineți faptul că locurile sunt limitate, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până la data de 31 mai 2019 prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191 de la care puteți obține și alte detalii.

Cazarea se va face marți, 30 iulie, începând cu ora 14, iar plecarea va fi duminică 4 august la ora 12. Pensiunea oferă apă caldă non-stop, sală de conferință, acces gratuit la internet, bucătărie comună, foisor, leagăne, piscină și un generos spațiu de joacă securizat pentru copii. Puncte de interes turistic: Lacul de acumulare „Gura Apelor”, Rezervația de Zimbri, Parcul Național Retezat, Parcul Dendrologic Simeria, Sarmizegetusa Ulpia Traiana etc.

Cel mai important este însă faptul că aceasta este o întâlnire de studiu al Bibliei, rugăciune și părtășie Creștină în vederea pregătirii personale pentru revenirea iminentă a Domnului Isus și a evenimentelor premergătoare acesteia. Spiritul, așteptările și participarea efectivă pe toată perioada întâlnirii a fiecăruia dintre dumneavoastră vor scrie istoria acestor 5 zile și vor înclina balanța fie în favoarea revărsării abundente a spiritului sfânt, fie în favoarea unei simple întâlniri sociale și turistice. Rugăciunile noastre sunt ca fiecare participant să aibă curajul de a se lăsa în totalitate călăuzit de Cel care este Calea, Adevărul și Viața.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

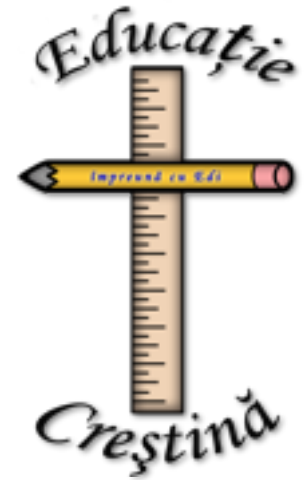
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 110 Februarie 2019

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

